

[Breckmann]

dese dansk forsvar med mere end 2 pct. af GNP. Atomvåben beslægtet jo kun 10 pct. af en atommagts militære udgifter i alt.

Det er hyklerisk at argumentere imod atomparaplyen, Pershing II og cruissmissiler og for et konventionelt våbenforsvar, når man ved, at Europa forsvarsmæssigt ligger langt under troværdighedens grænse, og at Sovjet i dag ville have nedtrådt alle vesteuropæiske beslutninger, hvis USA ikke gav tryghed med sine interkontinentale raketter og 360.000 amerikanske soldater på europæisk jord. Det øjeblik disse soldater blev trukket tilbage, ville hr. Anker Jørgensens troværdighed blive sat på prøve, og han blev da nødt til en fordobling eller en tredobling af de danske militærundergifter eller til at bukke under. Hvis USA trak sig ud af Europa, led og kede af jørgensensk defaitisme, ville hr. Anker Jørgensen snart synke i glemselens dyb på samme måde som Dubcek i 1968, måske efter et kys på kinden af Tjernenko.

Når hr. Anker Jørgensen i Berlingen håber på, at en mere positiv holdning fra dansk side vil starte forhandlingerne i Genève igen, hviler dette ræsonnement på den falske forudsætning, at Sovjet reelt ønsker at forhandle om et moratorium. Hvis vi skal bedømme dette ræsonnement ud fra Helsingforsaftalen, SALT I og II og forhandlingerne om reduktion af antallet af soldater og fredelig sameksistens, må vi sige, at hele den sovjetiske holdning hviler på løgnagtighed og bedrag. Fredelig sameksistens har Bresnev defineret som »proletarisk, socialistisk, revolutionær internationalisme«. Vi skal begrave jer, kvitterede Khrustjev.

Hvis alverdens protester ikke har klaret at flytte Sakharov fra Gorki til Moskva, hvor naiv skal man så være for at forvente, at alverdens fredsbevægelser kan flytte én eneste SS-20 raket 1 tomme tilbage fra Jerntæppet?

Hr. Anker Jørgensens formål med uansvarligt at lefle for fredsbevægelsen er politisk. Bevægelsen har til opgave at svække forsvarsviljen og at sætte kapitalismen i mis-kredit og forberede den kommende intellektuelle stat. De intellektuelle har større interesse i styring, kontrol og formynderi og har derfor kun lidt interesse i det frie demokrati. De nyttige idioter sidder bl.a. her i tinget, og det reb, som de sælger Sovjet, vil de siden hen blive hængt i.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der var et par udtryk, som jeg tror man med lidt større erfaring ikke ville have anvendt her under debatten.

Thoft (SF):

Jeg må starte med at lykønske regeringen med dens parlamentariske basis.

Denne debat er udtryk for et regulært tilbageskridt. Presset fra socialdemokratiets forsvarskritiske folk er åbenbart taget af, og der er så meget elastik i holdningen, at vi ser, at socialdemokratiet er i gang med at svuppe tilbage dér, hvor de var. Jeg er ked af det. Jeg er bedrøvet over det. Jeg havde håbet, at det var muligt at sende forsvarsministeren til NATO med besked om, at nu må vi have et omgående stop for yderligere udstationering, og jeg havde håbet, at det var muligt at sende forsvarsministeren ned og kræve de allerede opstillede raketter nedtaget omgående. Jeg havde håbet, at det var muligt som en konklusion på denne debat at få et klart og præcist nej til atomvåben i Danmark i krigs-, krise- og fredstid.

Så møder socialdemokraterne op med en dagsorden som den, vi har set i dag, som er et klart tilbageskridt i forhold til de vedtagelser, der skete her i tinget i november sidste år, med en enkelt undtagelse: der siges nu nej til førstegangsbrug af atomvåben. Socialdemokraterne skal selvfølgelig have ros, når det går fremad, men tilbageskridtene er store.

Hvad er det så, der er galt? Jo, i 1983 vedtog folketinget, at regeringen aktivt skulle arbejde for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit gennem etablering af en atomvåbenfri zone i Norden. Den tidligere sammenkædning med den større europæiske enhed og den større europæiske sammenhæng var væk, og dermed var der dog en minimal forpligtelse til at gøre en lille smule.

Med det forbehold, der er i den dagsorden, vi har til vedtagelse i dag, er forbeholdet puttet ind, og der er oven i købet dyngtet yderligere forbehold på. Nu får socialdemokratiet sagt, at Danmark selvfølgelig skal være atomvåbenfrit i fred, krise og krig, og det er godt, at de tre ord nævnes, men det er bedrag, fordi det umiddelbart ser ud som om, vi er kommet et skridt videre. Nu er krig også nævnt. Nu er det ikke bare atomvåbenfrit